

BRA TRSTV 6

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 50/2009

Mezinárodní linky ČCE
člen mezinárodní aliance Heaventeam

...aneb sborové zahraniční vztahy

Úvodník: Obrátit se	Tomáš Groll	2
Ester: Mezi dobrem a zlem	Jaroslav F. Pechar	4
Mezinárodní linky ČCE:		
• Gib ons dnes unser dagelijks chléb	Klára Schneiderová	5
• Jsme bratři a sestry jedné církve	Miriám Junová	7
O čem se v Diakonii (ne)mluví: Zdařilý comeback e!BULVY	Petra Příkopová	10
Uchu pro potěchu: Demon Hunter	Tomáš Koutecký	12
Povídka: Razdumka	P. P. Payne	17
Ježíšovy tituly: Beránek Boží	Roman Mazur	18
Ti lidé nejsou dostatečně vnitřně svobodní ; rozhovor	Marie Medková	20
I na Hané je kopec	Eva Danihelková	22
Detektivka s vůní rooibosu ; recenze	Klára Schneiderová	24
Pochyby; recenze	Marie Medková	24
Jizeroš ; recenze	Marie Medková	25
Všimli jsme si	Lenka Juřenová	26

Autor obálky : Poldislaf

OBRÁTIT SE?

Tom Groll

Pamatujete si, jak se v 90. letech začaly po českých výmolech prohánět západní auta se žluto-černými nebo divně bílo-černými poznávacími značkami? Jak české ticho v pražském metru protínalo holandské chrochtání, francouzské žvatlání, anglické huhňání nebo německé befehlování. O něco později se na krajích českých a moravským měst a vísek začaly objevovat cedule s názvy zahraničních měst a vísek. Při otvírání opravených škol, modernizovaných nemocnic, prodlužovaných dálnic, restaurovaných památek bylo najednou opět slyšet chrochtání, huhňání a befehlování. Bylo je slyšet i v našich kostelech. Měl jsem pocit, jako by v Evropě vznikly páry - učitel a dárce - učeník a příjemce: Němec - Polák, Holanďan - Čech, skandinávec - pobaltán. Vesnice i sbory navázaly či zintenzivnily přeshraniční vztahy, často z počátku formované kolem finanční injekce, nadále však udržované lidským oběhem - kontakty. Nyní už injekcí není třeba.

Srbsko, Bosna a Hercegovina, Vietnam, Moldávie, Mongolsko, Jemen, Angola a Zambie. Co mají tyto země společného? Naše republika si je vybrala pro poskytování rozvojové pomoci v rámci „dělby práce“ v Evropské unii. Stalo se tak v roce 2005 a mezi lety 2006 a 2010 má do těchto zemí odplynout z České republiky přes miliardu korun. Namísto mnoha zemím malými částkami má naše republika pomáhat méně zemím většími částkami. Například v Angole mají čeští specialisté zavádět rybníkářství a vzdělávat zemědělce. Z příjemce se stal dárce, z učedníka učitel.

Nakonec i naše církve už pomalu přestávají být příjemcem darů, stávají se dárce. Možná dokážeme přesměrovat finanční toky. Dokážeme ale také přesměrovat mezilidské kontakty? A máme je přesměrovávat? Když už máme vybudované hezké kontakty na západě, máme se kamarádit i s neznámým na východě, na jihu? Proč se máme kamarádit s někým novým a jak? ■

Er hat niemand, den er um Gnade bitten könnte.
Der stolze Glaubenslose! Er kann vor niemand
niederknien: sein Kreuz.

Nemá, koho by mohl poprosit o milost.
Ten pyšný bezvěrec!
Nemá, před kým by poklekl – to je jeho kříž.

Elias Canetti

MEZI DOBREM A ZLEM

Jaroslav F. Pechar

Haman pověšený na kůl – předzvěst mnoha dalších krveprolití, který naplní závěrečné kapitoly knihy Ester. V těch asi mnoho inspirace nenajdeme. Poprava „zloducha Hamana“ je ale přeci jen něco jiného.

Scéna s Esterinou žádostí o život pro ni a pro její lid je rozehrávána postupně. Ester ví, že je potřeba najít náladového krále v dostatečně dobrém rozmaru, protože na pomyslných miskách vah se bude vážit obliba Ester a obliba Hamana. To je konflikt, jehož výsledek se dá těžko odhadnout. Manželka po devíti letech manželství a proti ní oblíbený první dvořan – a mezi nimi má rozhodnout náladový král. Nepopudí krále tato její prosba ještě víc?! Co to je, žádat krále, aby odvolal svůj vlastní zákon, ať už k jeho vyhlášení došlo jakýmkoliv machinacemi?! Pro poddané to byl králův zákon a ten je neodvolatelný. Vždyť by se král jen zesmšnil v očích svých poddaných tím, že bude odvolávat rozkaz, který byl jeho jménem vydán?! To je precedens, ke kterému nesmí dojít a po pravdě řečeno také nedojde. Jenže jak to všechno dopadne, to je v tuto chvíli hudba budoucnosti – tady a teď, v této části příběhu, si může Ester stále ještě svojí prosbou o život také velice snadno říci o rozsudek smrti.

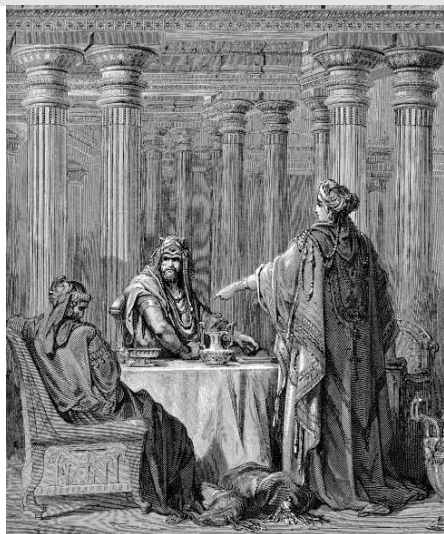
Scéna se ale nakonec rozvine v Esterin prospěch. „Kdo s čím zachází, tím také schází“, Haman je pověšen na kůl chystaný pro Mordokaje, jsou podniknuty kroky pro ochranu Ester i jejího ohroženého lidu.

S čím zacházel Haman? Sobectví, soběstřednost. Ústředním motivem Hamanova jednání byla vlastní sláva a prospěch, byl to Haman, kdo začal s prosazováním sebe a byl ochoten v touze po vlastní slávě jít doslova do písmene přes mrtvolu. A teď je mrtvola z něj. Je to tvrdé, ale život byl a je

tvrdý a čím víc se člověk žene nahoru, tím tvrdší bude dopad, až poletí dolů.

„Kdo s čím zachází, tím také schází.“ Asi není žádná podobná lidová moudrost o příkladech dobrých, ale platí to právě tak. Jestliže zachází jen s dobrým, nemá čím by sešel, právě naopak. Dobré jednání má budoucnost. Dobré jednání má naději, že se neobrátil proti nám, zatímco zlé s sebou nese jistotu takového obrácení. Špatné jednání je něco, co se v konečném součtu prostě nemůže vyplatit.

Již v našem světě a v naší době se snažíme odměňovat dobro a trestat zlo. O trestání zla se pokusil třeba král Achášveroš v našem dnešním příběhu. Nechal Hamana pověsit na kůl, který Haman chystal pro Mordokaje. Je potřeba trestat zlo, právě tak, jako je potřeba odměňovat dobro. I o tom se v knize Ester píše. Nepředbíháme tím Boží spravedlnost, protože vláda nad světem byla člověku svěřena. Musíme rozsuzovat mezi dobrem a zlem v našem životě i v životech druhých lidí. A jako varování či napomenutí nám do těchto našich soudů zní Ježíšův hlas: „Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ (Mt 7,2) ■

Ester obviní Hamana, Gustav Doré

GIB ONS DNES UNSER DAGELIJKS CHLĚB K. Schneiderová

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon...“ Krásný a smutný to apoštolský povzdech. Ale když třeba takový českoobratrský člověk evangelický mluví krapet jazyky německými, francouzskými, polskými nebo dokonce norskými a přinejmenším všelijak anglickými, může si na návštěvě v partnerském sboru zvučet jako zvon o sto šest – a docela vesele.

Evangelický kostel v Sibiu v Rumunsku

Před oponou, za oponou

Při společném povídání, zpěvu či bohoslužbách, na procházkách i túrách, při stavbě kostela. V Lysé nad Labem a tulipánovém Zeedamu, Kovánci a norském Fjortoftu, ve Vrchlabí a polské Karpatzi, v americkém Annapolisu i Letohradě, Českých Budějovicích a německém Pasově i rakouském Linci, v Kynšperku nad Ohří a saském Syrau, Brně číslo jedna i švýcarské Basileji... Někde pár let, jinde od dob komunismu – v Ostravě, která se za normalizace připojila k americko-

ko-britsko-východoněmeckému sborovému čtyřlístku, v Horní Krupé a nizozemském Aalst – Waalre anebo v holandském Oss a pražských Střešovicích – i tady nejdřív klíčilo přátelství napříč železnou oponou, než vydalo sametově revoluční ovoce. „Oni si představovali, že budou bydlet v autokempu na Džbánu a navštíví nás v kostele jako turisté. Překvapili jsme je, že jsme je pozvali, aby byli hosty v našich rodinách. Tím jsme dali tomuto církevnímu partnerství také osobní ráz. Když jsme se pak sešli na faře, v kostele, při společném výletu, měl už každý osobně známého člena druhé skupiny. To nám pomáhalo chápat postoje, názory, způsoby těchto cizinců při bohoslužbách, ve věcech veřejných i při rozhovorech na vybraná témata,“ říká Petr Jankovský o prvních pražských setkáních. Po vzoru návštěvníků z Oss ve Střešovicích vznikl klub seniorů, Holanďané darovali peníze na opravu varhan nebo posílali sboru těžko dostupné léky. A díky jejich iniciativě střešovickým v roce 1989 komunistické úřady konečně udělily „výjezdní doložku“, potřebnou k cestě do „kapitalistické“ ciziny. „Z Oss poslali všem zájemcům osobní pozvání i holandské peníze. Pro mnohé z nás to byla vůbec první cesta na západ,“ vzpomíná Petr Jankovský. Od té doby se oba sbory střídavě a každoročně navštěvují za účasti všech generací. Velkou výpravu střešovické mládeže připomíná bohatý fotografický zápis v kronice z jara 2002.

Transylvánský eintopf

Část střešovického sboru spojuje rumunofilnost, která obvykle vzrůstá v létě, kdy tam více či méně členů vyrazí na hory. Není proto divu, že při hledání druhého partnerského sboru volba nakonec padla na sedmihradské město Sibiu. „Ří-

kali jsme si, že poté, co jsme my profitovali ze zájmu z rozvinutější části Evropy, by bylo na čase dluh oplatit obdobným zájmem o někoho, kdo je od nás dále na východ," přibližuje tehdejší rozhodování staršovstva Jaromír Plíšek, který sibiňský evangelický sbor koncem 90. let oslovil. Dodává ale, že najít jej nebylo jednoduché. V Rumunsku totiž dominuje pravoslavní a evangelíci jsou tu hlavně mezi maďarskou a německou menšinou. Také Sibiú, neboli Hermannstadt, založili ve středověku luteránští osadníci z Porýní a Vestfálska. Jejich potomky středošovičtí poprvé navštívili až v září 2005, zato ale na více než týden, s výletem přes hory, do Valašska a zase zpátky. Rok nato přijeli někteří Sibiňští do Prahy. „Je to sbor velmi tradiční, navíc těžce zasažený masovou emigrací, prakticky tu chybí střední generace. Řeší tu například, zda opustit roli strážce historických tradic

a jazyka, otevřít se „většinové společnosti“, kázat rumunsky... Dilemata, o jakých nemáme my ani Ahnung,“ podotýká Jaromír Plíšek. „Na druhou stranu jsou Sibiňští příjemná kombinace německé a přeci jen dostatečně rumunské mentality, s totalitní zkušeností jako my, jsou družní a zdají se opravdu rádi, že se s námi mohou sdílet. Slibný potenciál se zdá skýtat trojlístkové propojení s Oss, obojí jsou na sebe zvědaví a my v tom figurujeme kdesi (nejen geograficky) uprostřed,“ dodává. Loni v květnu se podařilo takové čtyřdenní setkání uspořádat. A když se při závěrečných bohoslužbách holandština proplétala s češtinou a zase z němčinou, tuzemské hříchy s těmi nizozemskými a sedmihradskými a všichni společně mísili v modlitební dříži prosbu o unser dagelijks chléb, člověk si říkal: To je pěkné, když ten náš sbor není pořád jenom ČESKObratský! ■

JSME BRATŘI A SESTRY JEDNÉ CÍRKVE Miriam Junová

O mezinárodních sborových partnerstvích a formách mezinárodní spolupráce mezi církvemi jsme mluvili s pracovníky Eumenického oddělení ÚCK ČCE, Gerhardem Frey-Reininghausem, Danielou Hamrovou a Magdou Matulíkovou.

Proč se budují mezinárodní sborová partnerství?

Základní důvod partnerství je existence jedné církve Kristovy. Dnes je ale církev roztržštěná do různých konfesí, zemí a tradic. Při sborových či církevních partnerstvích se můžeme jako křesťané spojit, zažít trochu univerzality církve. Sborů navíc mají možnost si rozšířit horizont (společně dělat něco, co překračuje normální hranice jejich života), či se zdokonalit v cizím jazyce. Je jedno, jestli jdem do USA, jižní Afriky, ale očekáváme,

že se tam schází bratři a sestry. I když jsme se předtím nikdy neviděli, víme, že vycházíme ze společného základu. Rychle zjistíme, že máme společné písničky, modlitby, máme stejnou Bibli. Je tu něco silného, co nás spojuje.

Má spolupráce rizika?

Skutečnost, že se možná velice rychle spřátelíme jako bratři a sestry, může na začátku překrývat, že přece jen rozdíly mezi námi jsou - v myšlení, kultuře, tradici. Neuvědomujeme si, že možná to stejné říkáme, ale něco jiného myslíme. Kdo nemá zkušenosti, může se dostat i do situace, kdy se očekávání a realizace nesejdou. Lidsky nebo materiálně. Pokud nereflektujeme na obou stranách možnosti sborů, může z toho být velké zklamání. Dalším problémem může být vytrvalost.

Účastníci česko-americké konference o partnerství

Při delším přátelství se může začít vytrácet obsah. Partnerství je potřeba nějakým způsobem naplnit, najít obsah. Jsou sbory, které společně podporují projekty v Africe či Asii.

Máte přehled o partnerství sborů?

V rámci příprav Setkání křesťanů 2005 jsme oslovili všechny sbory ČCE s dotazem, zda mají nebo chtějí mít partnerský sbor v zahraničí. Díky tomu máme základní představu o partnerstvích sborů ČCE. Je to fakticky nejnovější databáze informací. Partnerství máme mimořádně hodně (na 274 sborů evidujeme kolem 70 partnerských vazeb do zahraničí). Vypovídá to o vysoké agilitě našich sborů, které měly a mají zájem o spolupráci. Otevřenost ekumeně je v našich sborech zakořeněná.

V loňském roce se uskutečnila česko-americká konference o partnerství (<http://czechconnections.org>), která stavěla na již existující spolupráci mezi církvemi s cílem jejího většího rozšíření. Projektu se zúčastnilo 8 dvojic partnerských sborů ČCE a PC USA. Pro takovou spolupráci je potřeba najít někoho, kdo si partnerství

vezme na starost a bude v té věci činný.

Která ze zahraničních církví je nám nejpodobnější a která naopak?

Velice podobné našim jsou sbory ve Skotsku. V roce 2003 se uskutečnil program „Faith Share“, v rámci kterého skotská církev vyslala na dva týdny 8 lidí do 12 sborů. Je pozoruhodné, jak obrovský měla tato cesta dopad. Všichni z toho byli naprosto nadšení, byli fantasticky otevře-

ní. Vznikla velice živá partnerství. Teď se plánuje návštěva Skotů v Miroslavi a Olomouci.

Nejvzdálenější nám je asi korejská presbyterní církev, která má v Kobylisích sbor. Je to zase jiný způsob partnerství mezi korejskou komunitou a našim sborem v Kobylisích. Jsou „pod jednou střechou“, fungují samostatně, ale jednou měsíčně mají společné česko-korejské bohoslužby.

Jak je to se spoluprací na Východ?

Západ nám např. v posledních letech pomohl vybudovat Diakonii, která funguje a má v české společnosti své pevné místo. Z vděčnosti za to, co jsme dostali (a byly to nejenom peníze, ale psychická a lidská podpora či know-how), bychom něco z toho rádi předali dál. Je třeba myslet na východní země, ale také na třetí svět. Po převratu velice zintenzivněly kontakty se Západem, ale partnerství na Východ od nás je stále něčím novým a dosud ne zcela běžným. Jedním z dobrých příkladů práce směrem na Východ je činnost našeho potulného kolegy Petra Brodského. Ten se péčí o tyto sbory věnuje velice aktivně, oslovuje sbory v ČR a připravuje setkání a návštěvy v těchto sborech. ■

MÁTE DOBRÉ PŘÁTELE V ZAHRANIČÍ?

Tomáš Hubáček, muzikant a režisér

Mám jen pár, ale jsou pro mě záchytným bodem na cestách a nejlepší příležitostí k poznání jiných kultur. Vřele doporučuji všem studujícím vyjet na zahraniční stáž, i kdyby to mělo přinést jen ty nové přátele.

Marta Kellerová, výtvarnice

V mladších letech, kdy člověk navazuje nejvíce přátelství, nebyly kontakty s cizinou jednoduché. Dnes jsem bohatá dobrým přátelstvím s mnoha lidmi u nás.

Miroslav Gabriel Částek, herec, člen laického sdružení sv. Dominika

Ano. Katolického faráře Dušana Hladíka v Chicagu. Vážím si jeho pasáže mezi našimi krajiny.

Čuňas (František Stárek) bývalý disident a vydavatel časopisu Vokno:

Po pádu železné opony se tedy začali objevovat

lidi, o kterých jsem si myslel, že už je nikdy neuvidím. Mezi nimi i řada přátel, těm jsem jejich odchod měl tak trochu za zlé. Teď když se stala celá zeměkoule elektronickou vesnicí, už ani moc neregistruju kde kdo zrovna bydlí.

Lister, 3. technik kosmické lodi Červený trpaslík

Asi zapomínáte, že jsem poslední žijící člověk ve vesmíru. Zahraniční kamarádi by mohli být tak akorát Gelfové a zkuste se kamarádit s někým, kdo je přitažlivější než moje podpaží po turnaji v ping-pongu. Ne, díky.

David Šorm, farář, člen COMu

Dobré přátele v zahraničí asi nemám a mrzí mne to. Je to dáno především mou nízkou komunikační schopností.

Jaroslav F. Pechar, farář, člen COMu

Za studií ve Vídni jsem našel pár přátel mezi lidmi okolo Lutherkirche - Rakušáky i Čechy. Slovo dalo slovo a od té doby se vídáme, jak to jen jde - hráli jsme tam už dvakrát divadlo, zúčastnili se jejich farního plesu, na oplátku jich přijelo pár za námi do Strmilova. A hlavně díky Facebooku jsme v kontaktu vlastně pořád.

Mám v Německu a v Izraeli. Dávají mi nový pohled na náš svět.

Zatím nemám. doufám, že časem budou.

Promiň, nikdo mě nenapadá... (muž, věk nezjištěn)

Ano, mám. Hlavně v Nizozemí a Lucembursku. (muž, 20)

Pár jich mám, především v Německu. Nějaké na Slovensku a 2 v Holandsku. Všichni jsou specifičtí svou upřímností, otevřeností a taktem. (muž, 25)

Ano - až na jedinou výjimku jsou to ženy starší než já a až na jednu jedinou výjimku neodpovídají ani na maily, ani na dopisy a nemají muže. :-) A všechny znám přes církve... (muž, 27)

V zahraničí moc dobrých přátel nemám. Měla jsem pár kamarádů v Polsku z work-campu v Německu. Ale komunikace pouze přes maily nebo icq je slabá, a proto vztahy časem „vyšuměly“. I když dnešní komunikační moderní technika je skvělá, tak se nedá srovnat s osobním kontaktem s kamarády tady v Čechách. (žena, 22)

Přátele v zahraničí mám, ale kontakt dlouhodobě neudržuju. Jestli jsou něčím specifičtí? Nemůžu posoudit, každý je specifický. (muž, 23)

Myslím, že pár by se jich našlo. Specifičtí jsou každý jinak, společného mají ale i tak docela dost - třeba roztomilé pozvánky na návštěvu, nebo věčný dostatek času, než vůbec něco odpoví jakýmkoliv komunikačním kanálem ;-)) (žena, 24)

Otázka příště: „Kterým dobrovolným aktivitám se věnujete a proč?“

Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 26.7. 2009

PŘIPOMÍNKA 20.VÝROČÍ PÁDU TOTALITNÍCH REŽIMŮ V EVROPĚ

V letošním roce si také ČCE chce připomenout 20. výročí pádu totalitních režimů v Evropě. Na říjen 2009 jsou připraveny zajímavé akce s mezinárodní účastí v tomto duchu.

První akcí je seminář v **Herlíkovicích (14. – 17.10.)** za účasti zástupců německých evangelických církví a evangelických církví na Slovensku, v Polsku, v Maďarsku a Rakousku. Z české strany bychom rádi pozvali asi 20 účastníků. Jednacím jazykem bude němčina.

Obracíme se na Vás, zástupce mladší generace, která zná události roku 1989 spíš z vyprávě-

ní než z vlastní zkušenosti. Chtěli bychom Vás na seminář v Herlíkovicích pozvat. Váš pohled, sdílení o tom, jak vnímáte vývoj po r. 89 v naší zemi a v Evropě Vy, by mohl být velmi cenným přínosem pro hodnocení minulosti i pro hledání cesty v budoucnosti.

Další informace o akcích spojených s připomínkou výročí se dočtete na <http://mladez.evangnet.cz/>. Zde také naleznete kontakt, na kterém se můžete přihlásit na zmíněné akce.

ZDAŘILÝ COMEBACK

Jana Hrdinová

Říkejme jí třeba paní Jana. Matka šesti dětí ze Severních Čech. Nevyhovující bydlení ve čtvrti, ve které se spíše než rodinnému životu dařilo lichvě, prostituci a obchodu s bílým masem. Bylo jen otázkou času, kdy se nezaměstnaná Jana chytne do nastražených sítí.

Peníze od lichvářů nabízely snadné a rychlé řešení problémů. Záhy však měly být vzniklé dluhy i s obrovskými úroky splaceny hrozivým způsobem – nucenou prostitucí dvou nejstarších Janiných dcer, které měly být prodány do zahraničních nevěstinců.

Jana dostala obrovský strach. Obrátila se na jednoho z blízkých rodinných přátel, ten jí domluvil přijetí v Azylovém domě (AD) pro matky s dětmi v Mostě. Jana se zde ubytovala s celou rodinou, tedy i se svou dospělou dcerou a jejími dvěma dětmi. Nabízená pomoc přišla právě včas.

Jana byla ve velmi špatném psychickém stavu, prakticky nevycházela na ulici. Měla neustálý strach, že ji v AD objeví lidé, kteří na ní dlouhé měsíce parazitovali. Navíc u ní bylo diagnostikováno vážné onkologické onemocnění. Obávala se smrti a toho, že děti zůstanou samy.

Jedním z prvních kroků, ke kterému pracovníci AD přistoupili, bylo vyřízení dokladů, sociálních dávek, registrace rodiny u obvodního, dětského, zubního a ženského lékaře, vyhledání školy pro Janiny nezletilé děti. Téměř soustavně bylo nutné poskytovat rodině intenzivní emoční podporu.

Teprve posléze přišlo na řadu hledání řešení zadluženosti. Ukázalo se, že Jana neumí efektivně hospodařit s penězi. Nutná byla především častá asistence klíčového pracovníka, který Janu postupně učil samostatnosti a zodpovědnosti v hospodaření

a splácení dluhů. Pomohl nastavit splátkové kalendáře, nasměroval při hledání zaměstnání pro zletilou dceru, asistoval při hledání odpovídajícího bydlení.

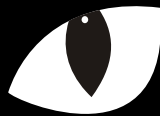
Samostatnou kapitolou Janina příběhu bylo řešení drogové závislosti její nejstarší dcery, která v té době měla již dvě malé děti. Pokusy ze stany pracovníků AD přimět mladou ženu k léčení skončily neúspěchem: Dcera se rozhodla odstěhovat i se svými dětmi z AD. Jana to těžko snášela. Později se ukázalo, že její dcera svou závislost sama nezvládla a přišla o své dvě děti. Díky vydatnému přispění mosteckého Oddělení sociálně právní ochrany dětí se Janě podařilo získat vnoučata do péče a zabránit ústavní výchově.

Po čase už byla Jana v mnohém ohledu samostatná, vyrovnaná se svými obavami, schopna si řadu svých záležitostí zařizovat sama či s minimální pomocí klíčového sociálního pracovníka.

I komplikovaný příběh může mít šťastný konec. Jana je s pracovníky mosteckého AD i nadále v kontaktu a většinou jim přináší dobré zprávy. V novém působišti se nakonec podařilo najít pro ni a její početnou rodinu vyhovující bydlení v obecním bytě. Jana je mnohem klidnější a více si důvěřuje. Je schopná samostatně fungovat, děti chodí do školy a kroužků, celá rodina se zapojuje do aktivit školy i obce. Nejstarší dcera abstinuje, vrátila se za Janou a svými dětmi a stará se o ně. Druhá dospělá dcera si našla práci a přispívá výrazně do rodinného rozpočtu.

Janě se podařil comeback do běžného života.

Mgr. Jana Hrdinová, vedoucí Azylového domu střediska sociální pomoci Diakonie ČCE v Mostě. ■

EVANGELÍCI V AKCI

dimm

Náš investigativní tým dostal neuvěřitelnou informaci! Známe aktivisté SEMu - D.Š. a M.E. se pustili do boje s Křesťanskou akademií mladých. Připravují totiž konkurenční pořad k Exitu 316. Pořad se bude zabývat jídlem a jeho přípravou, protože jak známo - láska prochází žaludkem. A to i láska k Bohu.

Získali jsme šot přímo z natáčení!

Našemu fotografovi se podařilo proniknout na utajené natáčení a získat tuto skandální fotografii!

Další informace zjišťujeme!

VYHYNUTÍ EVANGELÍKŮ V ČECHÁCH A NA MORAVĚ

mgtm

Víme, kdy se narodí poslední evangelík či evangelička. Víme, jak se bude jmenovat!

Evangelická církev vyhyne po roce 2211. Mezi lety 1991 a 2001 došlo k poklesu počtu lidí, co se hlásí k ČCE o 42%. Pokud tento trend bude pokračovat, pak za sto let bude v naší republice jen necelých 500 evangelíků a po roce 2200 se narodí poslední evangelík, či evangelička. Podle Centra evangelických demografických studií je tento osud nevyhnutelný. Zabránit mu může jen větší natalita evangelických

rodin a úspěšnější misie naší církve.

Posledním bude Maláč nebo Maláčová.

Známe dokonce jméno posledního evangelíka. Podle seznamu přihlášených na poslední Sjezd mládeže je možné určit nejfrekventovanější mužské příjmení. Je jím Maláč. Na sjezdu jich bylo 5. Je pravděpodobné, že Maláč, či Maláčová z roku 2200 bude mít ve svém příbuzenstvu nějakou Jelínkovou, kterých bylo na posledním sjezdu 7.

DEMON HUNTER

Tomáš Koutecký

Death metal v jiné podobě

Pojem death metal by mohl celkem slušně popisovat to, co kluci z Demon Hunter hrají. O metalu můžeme v jejich případech mluvit s jistotou a o smrti se alespoň zmíní pomalu v každé písni. Jen ten přístup k ní je trochu jiný než u klasického death metalu. Namísto beznaděje a nihilismu přicházejí s tématy jako je naděje a milost. Pěkným příkladem je například píseň Undying:

Tearing through these days I find the tolerance to strive and push on / I know what lies beyond this life for me is already won

/ No one can take away the blood that covers over my fall / Without the blood of perfect life I know I'm nothing at all

(A jak se prodírám těmito dny, vidím, že shovívavost se snaží prorazit / A vím, co leží za tímto životem, já znám vítězství / Nikdo nemůže odebrat krev, která přikrývá můj pád / Bez krve dokonalého života vím, že nejsme ničím).

Takže o death metalu v jeho podstatě tu nakonec nemůže být řeč. A hudebně je styl skupiny nejbližší stylu metalcore, tedy kombinaci hardcore a metalu.

Začátky

Bratři Ryan a Don Clarkovi ze Seattlu, Washington k sobě přizvali další schopné hudebníky, aby tak v roce 2000 mohla vzniknout skupina se zajímavým názvem Demon Hunter (Lovec démonů). K dalšímu vyjádření jejich názvu nemusíme chodit daleko. Zatím na každém z jejich čtyř studiových alb je vyobrazena jakoby lebka démona s průstřelem v čele.

Co tu zatím hudebně zanechali?

První studiové album skupin, *Demon Hunter*, vyšlo už dva roky po založení kapely, v roce 2002. Následující alba vycházejí zatím v po-

měrně pravidelných intervalech. V roce 2004 přišlo druhé, *Summer of Darkness*. Z něj stojí za zmínku hudebně trochu netypická, příjemná balada My Heartstrings Come Undone. Kromě toho, že byla použita v soundtracku k filmu Resident Evil: Apokalypsa, si ji někteří ze skalních fanoušků nechávají hrát na svatbě. Další skladby na albu i na albech následujících se vyznačují skvělou kombinací slok se surovým a hlubokým zpěvem, který často připomíná spíš mručení, ale v němž je hlavnímu zpěvákovi Ryanovi pořád celkem rozumět,

a refrénů, ve kterých se proměňuje ve skvělého zpěváka s velmi příjemným hlasem. Vše doplňují perfektní vokály a skvěle propracovaný hudební výraz. Části některých písní připomínají zvuky bořících se staveb po nárazech demoliční koule, avšak i v těchto chvílích neznějí rozdrobeně, ale ubíhají svižně vpřed. Příkladem může být druhá skladba ze třetího alba *Triptych* (2005), *Not*

I. Na poslední album *Storm the Gates of Hell* (2007) navazuje ještě záznam z koncertního turné a živého koncertu z Nashvillu, *45 Days* (2008).

Další činnost

Kromě toho, že jsou bratři Clarkovi skvělí muzikanti, mají ještě vlastní grafické studio – Invisible Creature. Obaly CD vytvářeli nejen pro vlastní alba, také například pro skupiny Norma Jean, Skillet, Jeremy Camp, P.O.D., Korn nebo Foo Fighters. Už třikrát byli nominováni na Grammy v kategorii nejlepšího obalu CD.

Závěrem

Pokud přemýšlíte, co si nechat zahrát na svém pohrbu, podívejte se do sbírky Demon Hunter. osloví ;-) ■

INSTANTNÍ PROGRAMY

Úvod k řadě:

V druhé části roku jsme si pro vás připravili řadu od H. Halfase, která se týká uzdravení. V prvním díle to bude uzdravení hluchého.

Obrázky jsou barevné, proto jsme je pro vás připravili ke stažení na <http://www.evangelnet.cz/materialy/mladez/programy/biblicke/obrazy>. Více informací také na webových stránkách Bratrstva.

UZDRAVENÍ HLUCHÉHO

Pavel Jun

První dojem. O ČEM TO JE? Z ČEHO USUZUJETE?

Uzdravení hluchého, němého, hluchoněmého.

KTERÁ POSTAVA ZAUJALA, ZARAZILA? Dovedete si vybrat si svou figuru?

Je to o hluchotě (hluchoněmotě – v hebr. jedno slovo pro to).

Souvisejí hluchota a němota spolu? Kdo se narodí hluchý, těžko se naučí mluvit.

Ústa mluví, uši slyší. Když uši neslyší, ústa mohou mluvit, jak chtějí. Když ústa nemluví, uši jsou k ničemu.

SROVNEJTE ZRAK A SLUCH. Zrak má hrozně „daleký svět“. Vnější.

SROVNEJTE POCITY A SLUCH. Pocity znamenají jen vnitřní svět. Sluch je „uprostřed“. Prostředkující.

CO BY VÁM VADILO NEJVÍC, KDYBYSTE BYLI HLUCHONĚMÍ.

- Člověk by se těžko dorozuměl. Svět by pro něj byl cizí.
- Měl by podezření. (hluší lidé bývají podezřívaví – co si o mně vyprávějí...?)
- Neschopnost se dorozumět, zachytit z okolního světa signály, neschopnost vnímat protějšek jako živý protějšek, který zve do akce...
- Uzavřenost (do) vlastního světa. Druhý se tam těžko dostane.
- A já se druhého nedovolám. A nedokáži odpovídat. Nemohu se „vyjádřit“, sdělit.
- Samota.
- Neschopnost vyjádřit se.
- Těžko překonává odstup, který mezi ním a druhými je. Není komunikace, společenství.

Může člověk slyšet – a neuslyšet? Může umět mluvit a přesto oněmět?

Nemusí rozumět. (K slyšení je potřeba pochopení)

Nemusí chtít mluvit. Hořké mlčení, ze vzteku, hněvu, zranění.

Může oněmět hrůzou.

Patří k němotě a hluchotě ticho?

Nejen. Může být spousta hlasů uvnitř (hořkost), které přehluší to, co se říká a mohlo by slyšet.

Může to být nejen „osud“ (nemoc), ale i vina, rozhodnutí?

Není to často trochu tak, že jde o to, co člověk do svého života, srdce pustí, co se mu tam může dostat, a najde to tam odpověď? Co zkreslím tak, že ...

Nejsou hluchoněmí také „z vlastní vůle“ a vlastní vinou? Nenechávají se ohlušit? Nemohou se do ucha, do srdce dostat falešné tóny?

***

Jaké je rozdělení obrazu? Mohli bychom si ho nějak rozdělit? Nalevo sněží, uprostřed voda, praskají ledy, sněženky, ...

Sedm osob, dvě zvířata na pozadí zimní krajiny.

V pravé polovině dominuje Kristovská postava, naproti ní „věž“ chlapců. Která postava vás zaujala nebo zarazila?

Zvláštní roli hraje vše převyšující blázen (harlekýn).

Na straně Kristově je jediná dívka obrazu.

Nad Kristovou hlavou, ve středu obrazu, vidíme zvláště zašifrovanou věc, kterou drží harlekýn.

„Uzdravení hluchoněmého“ se jmenuje obraz. Který to je?

Ale všichni různým způsobem mají problém se slyšením a mluvením. JAKÉ?

Zašitá ústa, sevřená ústa, soustředěné naslouchání pomocí bubínku, naslouchátka, sluchátka, postižený chlapec,

Každá postava má něco. Skoro každá. Kristus svitek. Chlapec tamburínu, naslouchátka, dívka psa, chlapec papouška, prak...

Kristus (i zde v románském stylu) ukazuje levou rukou na jednoho chlapce, zatímco v pravé drží svitek (u Agethen vždy). Výjimečně levou rukou ukazuje gestem uzdravujícím.

Kdybyste měli říci, kdo je na tom nejlíp, kdo na vás nejlíp působí – **chlapec s tamburínou**. Dívka s naslouchátko. Chtěl jí poslouchat.

- Ježíš ukazuje na jednoho chlapce. Ten chlapec má být hluchoněmý. Zavřel také oči. Vše, co jej nyní spojuje se světem ještě, je jeho hmat. Proto je jeho ruka na bláně bubínku. Jeho zvuk nemůže slyšet, ale cítí vibrace. Špičkami prstů cítí tvrdě a opatrně zaznívání tónu.

Co ostatní vedle slyší, on musí vnímat skrze ruku vším soustředěním. Ne jako hlas a zvuk, ale jako fyzikální jev, který mu ukazuje příčinu, ne projevení. Vyloučen ze světa řeči, hudby, zvuků. Stále ticho.

Když se na to spolehne, pak slyší přesto asi víc než v hluku se utápějící, ohlušení lidé v jeho okolí. S tím má svou zkušenost...

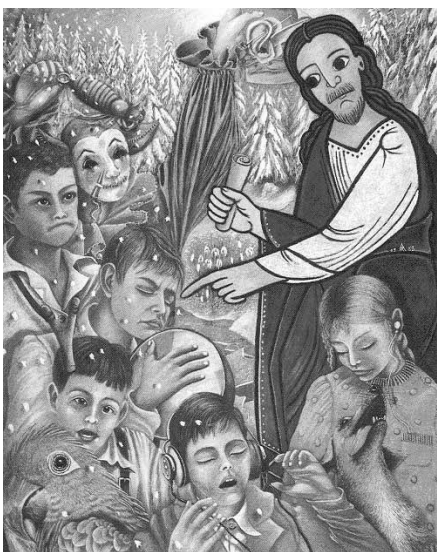
I když se tento obraz jmenuje „uzdravení hluchoněmého“, ukazuje Ježíš právě na tohoto chlapce, který je ponořen hluboko do mlčícího světa, tedy právě nepřijímá řeč. Je zde div vzdán? Nebo jaká paradoxie vstupuje do obrazu? Ne, nic není negováno. Tento Kristus je Kristem všech. Třeba *chlapec s bubínkem ani dívka s naslouchátko* nepřijímají svůj sluch zpět, přesto je ukazuje obraz *v pokoji, který je nechává jako lidi uzdravit se*: být otevřený, sensiblní, „schopný slyšet“ v hlubším smyslu.

Stojí jim to za to, dokážou to... soustředit se... k druhému, ke světu, k Ježíšovi...

- Jinak se jeví *chlapec s prakem na krku*. Bojovná dětská hračka, kterou se dá zranit nebo něco zničit. Sevřená ústa chlapce ukazují vzdor: *nechce slyšet* – je němý oběma ušima pro lepší poznání a v své zarputilosti i němý k ostatním.

Sevřená ústa, něco zamýšlí... Jiní mají něco „svého“, milého, papouška, zvíře, hudbu, tamburínu.

- Dole nalevo vidíme jiného chlapce, jehož výraz svědčí o *duševní slabosti*, snad také

proto, že od mala neslyšel. Tak dodnes neslyší a nemluví a je odkázán na lidskou pomoc. Má něco společného s papouškem před ním, nebo jak máme vykládat papouška? Papoušek napodobuje, zůstává imitací, kterou nic neprojevuje. Žvatlání postiženého chlapce může znít podobně, přesto zůstává rozdíl, že tento ubohý chlapec je pro přivracení se a lásku tím citlivější a odpovídá rukama a očima na ně, jak jen ubohý člověk to dokáže.

- Vedle něj vidíme *spolutrpitele*. Nasadil si walkmana, poslouchá se zavřenými očima, jestli něco bude slyšet. Slyší hudbu, nebo zvuky nebo nic? Nebo nechce slyšet jiné?

- I *dívka* u Ježíšových nohou může sotva co slyšet. Má naslouchátka, aby aspoň něco... Je soustředěná a klidná. Snad se ponoří na další cestě životem do tohoto bezeslovného mlčení; jestli pak si pamatuje utěšující a uzdravující ruku?

A pes před ní? Nepřipomíná „slyšení a přesto nerozumění“ ostatního stvoření? Neodkazuje jeho vytí na bytí bez řeči stvoření, které tu s ním tolik nemocných sdílí? Nebo

lz 53,10, kde „strážci lidu“ jsou nazváni němými psy, protože nepozorují, ... Kdo se má nechat psem probudit?

- Opět *harlekýn* se zašitými ústy, jehla vězí v koutku úst. Bláznovskou čepičku s oslíma ušima. V pravé má velkého škvora, v levé papír se záhadným obrazem. Je to citát z Boschova obrazu – tam je na pravém křídle triptochona ze dvou ohromných uší, probodnuté šídlem, s ostrým nožem mezi. Pod tímto ušním spřežením je pohřbeno mnoho nahých bezmocných lidí. ... Neví se, co je význam. Do jednoho ucha dala už sotva znatelnou malou opici. „Pro mě jsou to uši, které jsou otevřené pro fámy, pověsti. Ty zraňují nebo ničí, to se vyjadřuje nožem, ale také pod uchem utlačeným člověkem“. Opice v uchu (analogicky „blecha v uchu“) obsahuje představu že degraduje člověka, o kterém se mluví. V každém případě to jsou uši bez hlavy. Místo toho jsou na obou stranách nože, zakouší ale samy také zranění (propichujícím šídlem znázorněno – tím, co do nich vniká.

- Harlekýn ukazuje vztyčenou rukou tento citát z Bosche. Škvor, ušák– dejte si pozor, abyste nenasadili druhému do ucha takového škvora. Je to obraz pro neklidnou, zraňující, zničující myšlenku. Obraz v druhé ruce ukazuje, co by mohlo být následkem.

Teď chápeme i proč si zašil ústa. Ať nepřejde nepravé, zabíjející slovo. *Rub moci slyšet a mluvit*: zneužití bezuzdnosti.

Ty uši drží tak, jako by je nastavoval Ježíšovi?

Zimní krajina. Se sněhem nalevo. U Ježíšovy ruku roztál. Na řece se láme led, a ukazují se sněženky jako první předzvěst jara.

Proč zima? Chlad symbolizuje samotu? Není život.

Na Ježíši je vidět lítost, soucit, ledy tají. Dotkne se ho, nejen přes něco, neurčitý zvuk bubínku, ale přímo...

Této metodě se říká od života k textu, nebo také vidět, slyšet, jednat, a jde v ní o to, aby jednotlivci nebo skupina dokázali nahlížet svou vlastní životní zkušenost z Božího hlediska, z pohledu Božího slova. A aby podle Božího pohledu dokázali konkrétně jednat. Není to metoda snadná, vyžaduje skupinu mládeže, které o něco jde, která hledá Boží vůli, bere vážně svoji křesťanskou existenci v tomto světě. A nebo která má před sebou konkrétní výzvu, úkol.

Protože je tento způsob práce s biblí náročný na otevřenost a spolupráci skupiny, navrhuju, aby byly na schůzce mládeže hry, zkrátka ty veselá a dynamické části, zařazené hned na začátek. Dobré je si taky zazpívat, popovídat, pomodlit se.

Na začátku moderátor skupině krátce vysvětlí cíl této metody a přejde se k prvnímu bodu: VIDĚT. Každý z účastníků může v tuto chvíli vyprávět ostatním o nějaké své zkušenosti či příhodě z poslední doby, která je nějak významná. A je jedno z jaké oblasti – ze školy, práce, volného času, rodiny, sboru, partnerského života.../např. začala jsem cítit, že jsem ve sboru důležitá, velkou náhodou jsem našel ztracený batoh, přemýšlím, jak znovu začít apod./ Důležité je, aby to byly zkušenosti účastníků, na kterých se sami podílejí, nebo se jich osobně týkají. Pak je třeba, aby se skupina pro některou z těchto zkušeností rozhodla – rozhovorem, nebo třeba i hlasováním. Zvolené téma je dobré vyjasnit – rozhovorem, dotazy.

Pak vyzveme účastníky, aby o dané věci tiše přemýšleli před Bohem – krátce. Pak je prostor, aby každý řekl /zпамěti/, které místo z bible mu to připomíná, který biblický oddíl by mohl pomoci. Z navržených oddílů je třeba vybrat ten /ty – může jich být i víc/, se kterým/i/ bude skupina dále pracovat. Jestliže se to nezdaří zпамěti, nebo hledáním v bibli, přijde na řadu např. konkordance, biblický slovník. O vybraném biblickém oddíle se pak rozvine rozhovor, pracujeme s ním a je jedno, jaký způsob použijeme. Cílem této fáze je, získat Boží pohled na danou zkušenost, problém. SLYŠET – co nám do této situace Bůh skrze zvolený oddíl chce říct.

A pak přichází to nejobtížnější. JEDNAT Na základě zvoleného biblického oddílu hledat konkrétní kroky, který můžeme udělat. Z praxe vím, že tady s konkrétními kroky bývá často problém. Účastníci navrhuji jako řešení daného problému např. víc chodit do kostel, častěji číst bibli... Dobré proto je, předem upozornit na to, co říká slovník cizích slov: konkrétní je: představující něco uchopitelného, smysly vnímatelného, prostorově i časově určitého. Takže se ptáme, co je naším úkolem, kdo to udělá, kdy...

Příklad: tuto metodu jsme použili se studenty /celkem z 5 různých církví/ na začátku misijní práce na UTB ve Zlíně. Ve fázi vidět jsme poměrně snadno zvolili téma nového začátku – naší práce. Pracovali jsme s těmito bibl. texty: Ž 95, 8, Mt 26, 41, 2 Pt 2, 9. Božím pohledem na náš problém se stala výzva bděte a modlete se. Jako konkrétní problémy jsme viděli pokušení, že bude každý z nás chtít zviditelňovat svoji církev místo evangelia, že když to nepůjde, tak se na to vykašleme, že nám půjde o prachy, že bude hodně programů a málo vztahů. Proto jsme si stanovili pravidelné modlitební chvíle, společné biblické a uložili si, že spolu musíme mluvit otevřeně a jasně pojmenovávat, co je problém. A taky, kdo z nás bude druhým co připomínat. A svorně pracujeme už třetí rok. Zkuste to taky.

Nebezpečné jsou jízdy.

Prožívat záměnnost existencí, záměnnost sebe. Být tam i zde. Mohli bychom si vyměnit vozy, fiakry či spřežení a s nimi i souvislosti, v nichž žijeme. Když vracíme se domů, proč nemohlo by se já a tady rozvolnit? Stíny se oddělit od svých předmětů. Při návratu civět v neznámý prostor našich příbytků, být účastníkem cizího. A přítom stále sami.

Prožívat přechodnost své existence. Ten chuchvalec myšlení, který si sebe uvědomuje, teprve až když se ztrácí, když je ohrožen nicotou. Bod času. Pocit nepatřičnosti a – pocit svobody. To když přichází

vědomí k sobě. Odkudsi se vrací, znovu se rodí, vchází do těla, do toho těla, jež souviselo pouze s přítomnou konstelací. Zůstáváme sami s nerozluštěnou vzpomínkou.

Přichází-li rozpomínka, je to, jako když byla objevena doposud neznámá barva. Ale ta barva je skutečná, a musela tudíž existovat od počátku světa. Rozpomínka je propojením světů, propojením, rozrušením samot.

(Petr Pazdera Payne: Kolodějí, Cherm 2001)

Ilustrace : Kateřina Kabešová

BERÁNEK BOŽÍ

Roman Mazur

Upozorní-li mě některý laskavý čtenář na akční film, ve kterém se nevyskytuje motiv oběti, odměním ho malou pozorností. Pište na liben@evangnet.cz :-)

S obětí v různých podobách se v našich životech setkáváme téměř na každém kroku. Nový človíček vstupuje do světa prostřednictvím bolestivé oběti své matky. Tajemství oběti je přítomno v nejlepších pohádkách. Láska ochotná k nezištné oběti je přece nad všechna kouzla. Na kamenných pomnicích padlým rudoarmějcům stojí: „Oni umírali, abychom my mohli žít.“

Zřejmě nikde a nikdy se z lidské kultury nevytratilo povědomí, že tajemství pravé oběti je tajemstvím opravdové lásky a skutečné odvahy. Náš svět je obvykle drsný, krutý, nemilosrdný a zlý. Skutečná láska v něm téměř vždy „bolí“.

Když jsou Izraelci v Egyptě terčem genocidy, nezbyvá, než úpět k Nebesům. Ta nezůstávají hluchá: „Bůh vyslyšel jejich sténá-

ní... Bůh na syny Izraele pohleděl, Bůh se k nim přiznal.“ Faraon i jeho lid však zůstávají zatvrzelí i po devíti Hospodinových ranách. Proto přichází poslední, desátá a osudová. O dané noci v Egyptě zahynou všichni prvorození! Pominuty touto tragédií budou jen ty domy, které budou podle Mojžíšova pokynu označeny na veřejích dveří krví nevinného – obětovaného – beránka. Bůh takto zjeví v jednom úderu svůj hněv proti zotročovatelům i milosrdný příklon ke svěmu lidu.

I Ježíše jako ztělesněnou Boží lásku bude o mnoho století později náš svět bolet. Přinese v něm největší oběť – oběť vlastního života. Beránek v Egyptě musel padnout, aby prvorození Izraele minul stravující Boží hněv vůči nelidským zotročovatelům. Kristus umírá, aby ti, kdo na něho upnou svou naději v Boží odpuštění, mohli projít živi ohněm posledního soudu vůči hříšné lhostejnosti a sobectví. Proto nad ním zazní z úst Jana Křtitele: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ ■

božský vtipy

TG & JJ

DOPIS ŠESTÝ

Eliška

Milý Šimone,

děkuji za milý dopis. My máme za sebou první velké výchovné úspěchy. Musím se pochlubit. Tak zaprvé, náš synek už ví, že když něco chce, musí poprosit - sepne ručičky a prosí. Nicméně nedávno se stalo, že chtěl něco, co nemohl mít, a strašně se rozplakal a u toho prosil ručičkami... Dojemné a nervy drásající, ale... ustáli jsme to a nedali mu to!

No a další výchovný úspěch máme, že už Jáchyma neuspáváme v náručí a nepochodujeme s ním každý večer hodinu po ložnici, dokud on neusne a my neodpadneme, ale prostě jsme ho nechali jeden večer vyřvat. Udělali jsme to, protože situace u nás už začínala být neúnosná! Pravda je totiž taková, že tak jako se chtěl nechat chovat večer před usnutím, chtěl se nechat nosit v náručí i celé dny, což u čtrnáctiměsíčního dítěte není optimální. Kupodivu toto „necháň vyřvat“ znamenalo naprostý průlom - hned druhý večer usnul sám v postýlce bez uspávání, a co je zajímavé, zlepšila se i jeho samostatnost přes den. A trvá to takhle už týden. Myslím, že Jáchym potřeboval nastavit hranice a ulevilo se vlastně nejen nám, ale bezpochyby hlavně jemu. Teď mě napadá ještě jedna poznámka: napsal jsi, že se Ti zdá krajně nepravděpodobné, že by z dostatku mazlení a lásky vyrostl člověk agresivní, arogantní a bezohledný. Já s tím ale nesouhlasím. Myslím si, že z dítěte, které má dostatek mazlení a lásky, může vyrůst člověk arogantní a možná i agresivní, pokud se k tomu všemu nepřidává i důslednost, vedení k určité frustrační toleranci a pevnost stanovených hranic.

Ale dost už o tom, je to stále dokola ta stejná písnička. Ptal jsi se na náš manželský život. Nevím, jak z toho vybruslit, ale vzpomínám si, že jsme si pár měsíců po Jáchymově narození dělali s Karlem legraci, jak je báječné, že jeden druhého po tom celodenním kalupu s Jáchymem večer „neobtěžujeme“ :-).

Psal jsi také o barvách. To je zajímavé, neboť Karel ostře hlídá, aby Jáchym nenosil růžové oblečky. Je velmi hrdý na to, že má syna, takže každý zděděný růžový oděvní artikl je Karlem z Jáchymova šatníku nemilosrdně vyobcován. Přitom si myslím, že růžová by mu ohromně slušela. A propos, Karel a syn. To je Ti hrozně zajímavý fenomén. Kdybychom měli holčičku, jsem přesvědčena, že by to byla Karlova princezna a nejkrásnější holčička na světě (možná dokonce krásnější než já :-). Ale to, že má Karel syna, pro něj znamená ještě

něco navíc, co bych u něj vůbec nehledala: má SYNA, v tom starozákonním smyslu slova. Kdyby měl dalších deset synů, nevadilo by mu to. Ale kdyby měl všechny děti dcery, vadilo by mu to. Není to zajímavé? Jsme moderní lidé, ale v některých věcech, a neříkám, že je to správné, je v nás něco téměř starověkého. Jak je to s Tebou? Bylo by Ti líto, kdybys měl samé dcery a žádného syna? Mně by kupříkladu bylo asi líto, kdybych měla mít jen samé kluky (což právě Karel by asi nesl bez potíží). Jak je to u vás s Markétkou?

Držím palce při zdolávání všech výchovných, manželských a pracovních obtíží a myslím na vás.

Vaše Eliška

TI LIDÉ NEJSOU DOSTATEČNĚ VNITŘNĚ SVOBODNÍ

M. Medková

Míla Vašina je farářem, t.č. v důchodu. Sloužil jako farář ve sborech Česká Lípa a Náchod-Šonov i jako vězeňský kaplan. Zajímá se o dění ve společnosti a považuje se za radikálního antikomunistu ve smyslu „jdoucí k dějinným kořenům a ideologii komunismu“.

Jak se díváš na to, že na vedoucích pozicích státu stojí bývalí komunisté?

Mluvíš o lidech, kteří vstoupili do strany za normalizace. Ti měli možnost nahlédnout, co byl komunismus, co spáchal. A přesto ze zjištěných důvodů a pro výhodnější uplatnění v profesi atd. do strany vlezli jako naprostí konjunkturalisté, kteří neviděli jinou možnost uplatnění, než že se přidají k určité ideologii, vládnoucí vrstvě, která jim umožní lepší průchod k funkcím. To znamená, že nějak osvědčili - neosvědčili svoje charakterové vlastnosti.

Mnozí se ale nechápou jako ti, co se neosvědčili.

Takový zářný příklad je pan poslanec Tlustý, který vysvětloval svou minulost tak, že sice byl v KSČ, ale nebyl komunistou. To je absolutně podvod a protimluv. Ať se člověk považoval vnitřně za komunistu nebo ne - on vstoupil do organizace, kterou tím posílil a spoluutvářel klima. Vlastně se přiznal k dějinám strany, k vývoji a k ideovým základům, které jsou přímo ďábelské.

Co výmluvy, že byli ve straně kvůli práci...

KSČ širokou početnou základnu ke své moci potřebovala. Takže výmluvy, že tam byl jen proto, aby mohl vycestovat, je třeba odmítnout. On už se nezamýšlí nad tím, že vstoupil do zločinecké organizace. Tím osvědčil negativní charakterové vlastnosti. A ty se znovu můžou projevit. Často se to zapomíná, že parlament takový zákon přijal (zákon č. 198/1993 Sb.; http://www.sds.cz/docs/prectete/ezakon/198_1993.htm). KSČ byla

zlá, zločinecká, protilidská organizace.

Takový člověk absolutně nesplňuje kritéria proto, aby se ve státě, který komunismus odsoudil, stal vedoucím představitelem. Ztrácíme paměť a ustanovujeme do vysokých státních funkcí bývalé členy zločinecké organizace!

Je to prostě politika nebo špatná paměť národa?

Když někdo v minulosti nějak zásadně selhal - ve spojitosti s demokracií a svobodou a lidskými právy a celou otázkou etického bytí člověka - není mu dostatečně naznačeno, že po tomto selhání by měl zůstat v pozadí. Dnes je všechno dovoleno, ať uděláš to nebo ono. Stejně se nic nestane. Kdokoli může znovu vystoupat po žebříčku moci, ať je za ním cokoliv. Dáváme tím velice špatný pedagogický signál a příklad budoucím generacím.

Neříkám, že by měl být pronásledován. Ale neměl by být připuštěn do svobodné demokratické soutěže, protože on zastával postoje antidemokratické. Ta doba je velmi krátká a za tak krátkou dobu lidé zapoměli, co to byl komunismus? To znamená, že je potřeba znovu tyto věci připomínat velice ostře a razantně, protože je to stále velké nebezpečí.

Ti lidé jsou ale vzdělaní a mají zkušenosti.

Já z lidí, kteří se dostanou do těchto funkcí, mám velký strach. Stejně tak mám strach z bývalých agentů StB, kteří se dostali do funkcí. Jsou stále zneužitelní, někteří byli napojeni i na jiné struktury (KGB) a ti lidé nejsou dostatečně vnitřně svobodní. Pokud to úplně nevyznali a nepřiznali se k tomu, neodstříhli se od toho dostatečně, tak jsou vydíratelní, zneužitelní. Z takových lidí mám obavu, protože mají-li v rukou moc, ovládají mnohé.

Kde máme hledat vzory, jak se s minulostí

poprat?

Třeba v Německu. Němci uchopili denacifikaci vážně a důsledně. Vina musí být pojmenována a zřejněna. Aby každý věděl, že za špatné činy se také platí. Když někdo udělá něco hrozně zlého, nese následky. Jako třeba prokurátorka M. Horákové, která je teď ve vězení ve Světlé: lidsky mi ji může být

líto. Ale jsem rád, že k tomu soudu došlo a že se jasně řeklo: toto bylo špatně. A jakmile se „špatně“ přestane říkat, tak je to veliký problém pro budoucí generace. Z čeho mají čerpat, jakou mají mít normu pro dobro nebo zlo?

Může se politik očistit? Litovat, kát se?

Věřím, že každý člověk je schopný proměny a katarze a myšlenkově a morálně zraje. Jsou lidé jako Petr Pithart, Vlasta Chramostová, Ludvík Vaculík, kterých si vážím. Oni byli někdy za svého života ve straně. Ale reflektovali minulost. Nejenže netvrdí, že nebyli ve straně a nebyli komunisté, ale že jsou schopni přiznat, že to byla obrovská chyba. Tu chybu nazřeli, vyznali a odstříhli se od toho a svými pozitivními skutky a postoji se osvědčili v další době svého života. Jsou schopni vidět minulý systém kriticky a neomlouvají ho.

Jaké charakterové typy lidí máme mezi sebou hledat do vedení?

Lidi s vlastnostmi jako je slušnost, zodpovědnost, smysl pro spravedlnost, smysl pro pravdomluvnost a pravdu, moudrost, morální zdatnost. Slušnost, solidarita se slabšími, sociální citění, jsou elementární věci, které by měly být spojeny s politikem. Touha se obětovat pro celek, a ne jenom pro se-

be. Menší míra fanatické stranickosti a větší míra otevřenosti.

Co s tím můžu dělat já?

Poměrný volební systém je takový, že strany a stranické sekretariáty rozhodují, kdo se dostane na jaké místo kandidátů. Tento systém neumožňuje, abych se rozhodl pro vhodnou osobnost. Mladá generace by se měla zasazovat o to, aby se tento v mnohém nespravedlivý a korupčnímu prostředí nadbíhající systém změnil ve spravedlivější.

Proč nerezignovat?

Jednou za čtyři roky můžu u voleb vyjádřit svůj osobní názor a nějakým způsobem spolupůsobit na politiku. Tak se mi snad podaří, aby se do rozhodujících funkcí dostali nějakí slušní lidé. Ale mimo jiné si účastí u voleb zachovávám větší možnost mluvit do politického prostoru kvalifikovaněji a zodpovědněji.

Navíc je spousta věcí, které je nutné ještě řešit. Zákony, které se týkají bytostně morálky, etiky, občanského a trestního zákoníku. Záleží na tom, kdo o tom bude rozhodovat. Zda lidé s nějakou morální výbavou nebo absolutní hochštapleři. Když rezignuje hodně lidí, extrémisté se dostanou k moci, ani nebudeme vědět jak. Takže doporučuji nepodléhat laciným bonmotům typu „politika je svinstvo“.

A je politika svinstvo?

Když se to uchopí jako danost, tak se to může stát. Že se politika může stát svinstvem nebo stávala svinstvem, to je pravda. Ale politika sama o sobě není svinstvo, je to služba pro celek – na tom musíme trvat! A nejenom trvat, ale každý sám za sebe se musíme zasazovat na svých postech o to, aby tomu tak nebylo. Aby slovo politika bylo naplňováno nejlepším a pravým obsahem. Je to zajisté úkol nesnadný – ale proveditelný.

Díky za rozhovor! ■

I NA HANÉ JE KOPEC

Eva Danihelková

„Co to tady voní?“ zeptáte se, když vystoupíte z vlaku a ucítíte silnou zvláštní vůni, jakou jinde nepotkáte. Ano, jste tady správně, jsou to olomoucké syrečky!

Než ale ochutnáte tuto místní specialitu, vydejte se obhlédnout město, klidně i pěšky, protože tu nic není daleko. A protože jsme na Hané, nic tu není do kopce. Do centra se z vlakového nádraží dostane-

to si jejich atmosféru můžete užít v naprostém klidu.

Za zmínku jistě stojí i spousta olomouckých kostelů – nejznámější katedrála svatého Václava na Václavském náměstí, chrám svatého Michala nad městskými hradbami nebo „studentský“ chrám Panny Marie Sněžné, který využívají především studenti místní univerzity Palackého.

te, půjdete-li přímo Masarykovou třídou, a sotva minete evangelický kostel na břehu Moravy, ocitnete se v historickém centru.

Na Horním náměstí patrně nepřehlédnete olomouckou radnici se socialistickým orlojem, který bývá v pravé poledne obležen kupou turistů. Přidejte se k nim a nebudete litovat! Vedle radnice stojí sloup Nejsvětější trojice, který je od roku 2000 zapsán na Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Kromě těchto dvou dominant, jež najdete na každé olomoucké kašny, a to jak na Horním, tak i na vedlejším Dolním náměstí. Kolem náměstí se kroutí spousta romantických uliček, které mohou směle konkurovat těm pražským. Jen se v nich nemačká tolik turistů, a pro-

Pokud budete mít po této prohlídce města ještě dost sil, vydejte se na věž chrámu svatého Mořice – uvidíte odtud téměř celé město, a když budete mít štěstí a dobrý dalekohled, můžete dohlédnout až do Jeseníků.

Až budete mít dost historie a městské zástavby, zajděte si odpočinout do některého z městských parků. V Michalském výpadu, který je centru nejbliž, si můžete prohlédnout staré městské hradby nebo si obléknout záchrannou vestu a splavit se na raftu po zdejších Mlýnském potoku. Ve vedlejších Smetanových sadech zase každoročně probíhají květinové výstavy Flora, jež by si žádný vášnivý zahrádkář rozhodně neměl nechat ujít.

Začíná už vás nudit rovinaté město? Pak

na vás čeká překvapení – kopec, tedy spíš kopeček. Svatý Kopeček u Olomouce je poutní místo, které navštívil v roce 1997 i papež Jan Pavel II. Najdete zde baziliku Navštívení Panny Marie, u níž na vás kromě cukrové vaty a tureckého medu čeká výhled na celé město. Máte v batohu ještě zbytek svačiny? Pak navštivte místní zoologickou zahradu a udělejte radost žirafám a lamám, které jsou pořád při chuti.

Nestačila vám tato pseudoprocházka Olomoucí? (pozor – je TA Olomouc, nikoli TEN!) Myslíte, že zde najdete víc? Máte pravdu! Přijďte a přesvědčte se, Olomouc určitě stojí zato!

Co byste neměli vynechat?

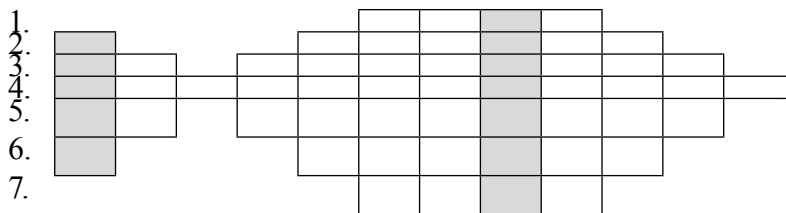
Horní náměstí s radnicí, orlojem, sloupem sv. Trojice a kašnami
Pohled na Olomouc z věže chrámu sv. Mořice
Michalský výpad, Smetanovy sady
Dům sv. Václava
Večerní procházka osvětlenou Olomoucí
Květinová výstava Flora
Bazilika a zoologická zahrada na sv. Kopečku u Olomouce
Mezinárodní filmové a hudební festivaly (Academia film Olomouc, Ekologické dny, Svátky písní, Divadelní Flora, Podzimní festival duchovní hudby atd.)
Muzea, galerie, divadla, kavárny a samozřejmě ochutnávku syrečků ■

rybovka

Bůh sedí na (tajenka), že v něj lidi nevěří.

Jostein Gaarder, norský spisovatel

A: 1.část tajenky; B: mrknutí; C: chem. zn. kyslíku; D: lidský orgán; E: poražený oklestěný strom; F: lat.brána; popěvek; G: nesmělost; terciální doména Izraele; H: 2.část tajenky; I: taky; eden; J: střelba na pozdrav; K: ang.vana; L: čes. „ “

1.: období církev.roku; 2.: zn.dusíku; kronikář; 3.: protivník J. Tleskače; ušní-nosní-krční; nepozorně sledovat; 4.: těžká tkanina se třpytivými nitěmi; osobní zájmeno; cit.údivu; soulad; 5.: iniciály; zkr.Občanské demokratické aliance; anděl; 6.: spojka; zeť Mohameda; nasávat; 7.: stromořadí
nápověda: porta, salut, brokát

Řešení z č.5: Nic na světě není nebezpečnější, než upřímná neznalost a svědomitá hloupost. M. L. King

DETEKTIVKA S VŮNÍ ROOIBOSU

Klára Schneiderová

Hercule Poirot nedá dopustit na belgické pralinky, Philip Marlowe na cigarety Camel nebo panáka whiskey a Precious Ramotswe zase na velký hrnek horkého rooibosu, vypitého pod větlemi trnité akácie na úpatí kopce Kgale. Je odtud výhled do pouště Kalahari, vzduch se chvěje horkem a na obzoru se rýsují pahorky africké. Madam Ramotswe je totiž majitelkou první dámské detektivní kanceláře v Gaborone, ba dokonce v celé Botswaně. Ať už netušíte kudy kam se vzpurnými dcerami, zmizelými manžely nebo useknutými prsty na rukou, tato moudrá, mazaná, laskavá a svérázná plnoštíhlá dáma si ví rady se vším a neváhá hledat třeba i v krokodýlím bříše. Ale co si počít, když se ztratí dítě a při pátrání jde o život? Tentokrát bude madam Ramotswe potřebovat nejen celý svůj detektivní um, ale také pomocnou ruku přítele, uznávaného a šarmatního mechanika pana J. L. B. Matekoniho... Napínavý příběh stylisticky směle kráčí v nejlepší tradici vražd na faře či pěti malých prasátek, a pokud jde o černoušky, nedopočítáte se. Jeho autor, Skot narozený v Zimbabwe, jej totiž zároveň okořenil půvabnou, skronaivní přímočarostí afrických vyprávění, která obrušují hrany, dodávají vtip a autenticitu. Nečekejte žádnou selanku, ale ani krvavou psychologii až za hrob a na ostří nože – tahle knížka je Medvídkem Pú mezi detektivkami. Nejlépe si ji proto vychutnáte v angličtině a s rooibosem. A vsadím se o šálek, že po přečtení vám bude madam Ramotswe opravdu Precious.

Mc Call
Smith,
Alexander :
První dámská
detektivní
kancelář.
Praha :
Argo, 2009.
217 stran.
Přeložila Pavla
Kubaláková.
Kniha vyšla
v už roce
2004 pod
názvem Vůně
Kalahari.

POCHYBY

Marie Medková

Jakou máte představu o americké katolické škole z roku 1964? Nebojte se. Režisér a scénárista v jedné osobě nevybral pro svůj film tohle prostředí, aby se povozil na předsudcích. Spíš aby sem zasadil tajemný příběh. Odehrává se víc uvnitř postav než na plátně. Motivy nejsou až bolestně vidět, a proto o nich musíme neustále přemýšlet.

V koedukované škole ve čtvrti Bronx máme dvě silné osobnosti. Charismatický a oblíbený kněz Flynn. Jeho kázání jsou ze života a umí do něj promluvit. Přísná a asketická sestra Aloysius. Konzervativní ředitelka školy a postrach žáků. Když se tu objeví první černošský student Miller, nedokáže se zapojit do školního kolektivu. Kněz Flynn ho bere pod svou ochranu. Jenže sestra Aloysius má podezření, že kněz chlapce zneužívá. A drží se ho jako pes kosti.

Na konci vám zůstane spousta otázek. Co všechno je člověk schopen udělat, aby dokázal svou pravdu? Co všechno v sebeobraně proti vlastní slabosti? Kde končí touha po pravdě a kde začíná fanatismus? Co je to odpuštění? Umím si odpuštět? Co je to moc a kdo je její držitel? Ustoupit = přiznat se? Ale nebojte se, odnesete si i duchovní posilu z kázání otce Flynny.

Film natočil John Patrick Shanley podle vlastní stejnojmenné divadelní hry, která obletěla celý svět a posbírala kdejakou cenu. Vynikající výkony tu předvedli Meryl Streep (sestra Aloysius), P. S. Hofmann (kněz Flynn), Amy Adams (sestra James) a Viola Davis (paní Millerová).

Pochyby (the
Doubt). 2008
USA.
John Partick
Shanley.
104 minut

*„Průšvih to je dar,
který dává sám Duch svatý lidičkám,
tak na kolenou buď mu sláva,
volá každý k výšinám!“*

Jizeroš není vodník z Jizery, ale jméno ekumenického pěveckého sboru zpod Jizerských hor. Se sborem jsem se setkala v malebném šonovském kostelíku, kde zpívali Jizerskou mši a části z Luční mše. Ačkoliv nejsem příznivcem folku ani bluegrassu, svěží koncert Jizeroše mě nadchl. Jak svým duchovním obsahem, tak dynamickým provedením. Autorem hudby a textů je sám dirigent - Marcel Štěpánek.

Sbor doprovází vlastní kapela, můžete tu najít kontrabas, dvanáctistrunnou kytaru, mandolínu, příčné a zobcovou flétnu, sólovou kytaru, alt saxofon, kotle, tympány.

Pokud byste si chtěli broukat vyznání víry nebo třeba gloria při štípání dříví či mytí nádobí, vřele doporučuji navštívit koncert tohoto sboru.

STRÍPKY Z KULTURY

Olcha Richterová

V tuzemských kinosálech Občan Havel přikuluje sudy s Vínem roku a zapíjí se Případ nevěrné Kláry. „Jeden Nedodržený slib, to je toho,“ brání se. „Jsem Holka z města, toužím po La Bohème, žít jako Coco avant Chanel, ale když mě Home čeká pořádně jenom můj Muž a jeho pes, je to Na odstřel, hotová Vnitřní poušť... Ještěže mám Kámoše k pohledání! Je to Architekt odpadu a miluje Star Trek,“ dodává hrdě. Studentka FAMU Zuzana Špidlová vyhrála s absolventským filmem Bába první cenu v soutěži školních filmů na festivalu v Cannes. „Romeo, ach, proč jsi Romeo,“ lká Julie na pultech knihkupectví v novém komiksovém japonském kabátě britské edice Manga Shakespeare a v překladu Martina Hilského. Začala sezóna technoparty. Z popudu občanské iniciativy Dost se ve 14 městech republiky demonstrovalo proti neonacismu a přitom se vybíraly peníze obětem žhářského útoku proti Romům ve Vítkově u Opavy. Nejdražší současný výtvarník na světě, Damien Hirst, vystavuje do srpna v pražském Rudolfinu. V Rakousku zemřela baletka a herečka Marie Haasová, vdova po Hugo Haasovi. Podle zprávy Českého statistického úřadu z poloviny května se meziměsíčně o 2,4 procenta snížila cena vajíček. Při projevu v Písku Jiří Paroubek kopl do plata šesti exemplářů, která na pódium přinesl jeho odpůrce, a potřásl tak své příznivce v prvních řadách. „Obal na vejce musí být vzhledem k charakteru zboží (křehkost) zároveň i dobrou fixací. To se týká jak spotřebitelských, tak i skupinových přepravných obalů,“ upozorňuje ostatně ve květnovém vydání časopis Svět balení. Takže pozor, ať se Vám v batůžku nerozbijí předčasně!

Z PRAHY DO LONDÝNA PO KOLEJÍCH – TAK, JAKO SE ZACHRÁNILI PŘED 70 LETY

Začátkem září se vydají na trať dlouhou 1296 kilometrů někteří z první, druhé i třetí generace lidí, kteří se díky Siru Nicholasi Wintonovi nedostali do nacistických vyhlazovacích táborů. Podobně jako v roce 1939, kdy tento obdivuhodný muž zorganizoval pro 669 převážně židovských dětí záchrannou misi, i letos vlak vyrazí z pražského vlakového nádraží. Do Londýna v něm v dobových vagónech tažených parní lokomotivou pojedou krom několika zachráněných a jejich potomků také studenti a významné evropské osobnosti. Záměrem organizátorů projektu „Winton Train – inspirace dobrem“ je inspirovat mladé lidi mimořádným činem Nicholase Wintona. Více informací o projektu a jeho doprovodných akcích naleznete na www.wintontrain.cz.

PROČ JSME TAK DALEKO OD NAŠÍ ZÁCHRANY?

Letecké neštěstí, jaké se odehrálo 1. června nad Atlantikem, nemá obdoby. Podle prvních zpráv, které přinesly agentury, se airbus s 228 cestujícími na palubě, jednoduše ztratil z radarů. Až o několik dní později bylo úplně jasné, že nikdo z těch, kdo letěli s Air France z Ria de Janeiro do Paříže, tuto cestu nepřežil. Týden po této havárii se v pražském kostele Martina u zdi uskutečnila bohoslužba nazvaná Proč jsme tak daleko od naší záchrany? Účastníci ekumenické bohoslužby prosili za vysvobození z úzkosti a nalezení míru pro pozůstalé. Nejen Češi, ale celý svět si připomněl, že nevíme dne ani hodiny...

EVROPA V ČESKU, ČESKO V EVROPĚ – CO JSME DOKÁZALI?

Půlrok českého předsednictví Evropské unii je za námi, stejně jako volby do Evropského parlamentu. Ekumenická rada církví v ČR představila ještě před předsednictvím i před volbami publikaci o předsednictví a politického průvodce pro volby. Čtenář v ní nalezne řadu témat k diskuzi včetně srovnání priorit českého předsednictví a postoje, jaký by křesťané měli či mohli zaujímat. Publikace jsou k pořízení na www.ekumenickarada.cz. Možná by stálo za to se na chvíli zastavit, zamyslet se o tom, co jsme viděli, slyšeli a zažili, a jestli a jak jsme to předsednictví a volby zvládli. Příležitost k poučení se není nikdy dost.

MLÁDÍ JE PROSTĚ V KURZU, I VĚDCI „NA NĚM“ PRACUJÍ

Klobouk dolů před českými vědci. Opět dokázali něco geniálního. Nalezli látku, které zpomalují stárnutí. Tedy stárnutí kůže. Prý krom kosmetických účinků působí i léčivě. Do roka se prý můžeme na přípravek s těmito látkami těšit i v Česku. Než začneme zatracovat pokusy „o nesmrtnost“ která nám nebyla dána, můžeme se na objev podívat i skrz jiné brýle. Třeba nám to prodloužené mládí přinese jiné výhody, než ty, které nám ukazují lifestylové časopisy (například, že trendy oblečky se hodí nejlíp pro mladé). Během toho delšího období mladistvějšího vzhledu a cítění můžeme stihnout o něco dobrého víc. Pokusy, jestli lék působí i na jiné orgány, mají teprve proběhnout. Pokud se potvrdí, stáli bychom o delší mládí a lék si koupili? Proč? Jestli by to nebylo proto, že časem, který máme, občas trošku mrháme. A pro úplnost, účinné látky objevili pracovníci Akademie věd a Univerzity Palackého v Olomouci.

Z CENTRA

Na 3. zasedání 32. synodu byla zvolena tajemnicí - farářkou mládeže Marie Medková. Funkce se ujímá 1. září 2009. Marie Medková je ordinovanou farářkou ČCE a pracuje jako kaplanka SOŠS-EA Náchod. Ve volném čase třeba zpívá nebo pracuje v zemědělství a těší se na práci s mládeží. Pochází ze středních a východních Čech.

27. 6. – 4. 7. voda - Ohře - s jihočeskou mládeží. Hlavní organizátor: Jana.Norinska@seznam.cz.

2. – 7. 8. cyklovýlet jihočeského SOMu. Kdo máte ještě o prázdninách volno a nevíte kam a rádi si někam vyjedete na kole, jste rádi ve společnosti skvělých lidí, tak je tahle akce určena právě vám! Kontakt, na který se můžete hlásit: mosquito3325@gmail.com.

22.– 30. 8. Moravskoslezská mládež pořádá Letní seniorátní týden v Ptenském Dvorku. Téma setkání: Yes, we can. cena: 1500, poskytují se slevy pro členy SEMu a v případě účasti sourozenců.

5. – 6. 9. na farské zahradě v Teplicích proběhnou Seniorátní dny mládeže Ústeckého seniorátu (ŠPEK a la BUŘT). A když na zahradě, tak jedine s hravou náladou a buřty nad ohněm.

20. 9. se koná již druhý ročník akce „Do kostela na kole“, jejíž cílem je propagovat cyklistickou dopravu, která je, stejně jako pěší chůze, šetrná k životnímu prostředí a ve srovnání s automobilovou dopravou nepoměrně levnější, zdravější a na kratší vzdálenosti dokonce statisticky rychlejší. Zaregistrujte se na <http://www.dokostelanakole.cz/registrace>.

Letos se opět pro Vás chystá oddělení mládeže vydat **diář na rok 2010**. Více informací bude během léta. Těšte se!!!

zpráva

BRIGÁDA A WEJŠLAP HK SENIORÁTU

Iveta Dufková

Akce se konala 7.- 10. 5. 2009 n. l. v Šonově u Nového Města nad Metují. O akci byl zprvu zájem, hlavně poté, co se začaly šířit zprávy, že na brigádách vznikají nejlepší evangelická manželství, avšak z neznámého důvodu opadl (snad toto lákadlo nebylo dostatečně silné :-). Nakonec jsme se tedy sešli v počtu sedmi + jednoho statečného. První den, pracovní, jsme měli za úkol natírat stoly, sekat zahradu, aj., kvůli chystajícímu se seniorátnímu setkání rodin, a dostat ze země co nejvíc pařezků v ohradě, které překážely farním ovečkám. Po celodenní práci přijela večer na pozvání místního faráře Marka Bárty zahrát náchodská

romská skupina Čilágos. Wejšlap, který by se dal pro letošek možná nazvat příhodněji „výjezd“, jsme si udělali na náchodský zámek, kde jsme se chtěli podívat na medvědy. Ti se nám bohužel nechtěli ukázat, a tak jsme se zajeli podívat alespoň do Hronova, na našeho seniora Michala Kittu. Potom jsme zamířili na Ostaš, kde jsme navštívili sluj Českých Bratří a kochali se krajinou. Poslední den se v Šonově konalo již zmíněné seniorátní setkání rodin. Domů jsme se rozjeli k večeru. A jestli tato brigáda dala základ nějakému evangelickému manželství, popř. registrovanému partnerství, to ukáže až čas. ■

Deutsches Sprachcamp - Grenzen überschreiten - Překračovat hranice

JAZYK

rodilí mluvčí
výuka němčiny
jazyková praxe

nové podněty
nové informace
diskuse

MYŠLENKY

ZÁŽITKY

sport, přátelství
hry, poznávání

zmizelé kultury
Židé, Němci

KULTURA A HISTORIE

7. - 14. Srpna, Travná, Rychlebské hory

Program: pobyt s vrstevníky z Německa, jazykovou praxi v učebně i na hřišti, povídání o zmizelých kulturách německé a židovské, o našem životě, společné zážitky, nová přátelství, film, diskuze a mnohé další, dotovaná cena pro studenty středních škol 1700 Kč

Pořádá pracovník pro mládež Českobratrské církve evangelické Jiří C. Klimeš ve spolupráci s Altvaterturmverein a skupinou studentů gymnázia v Lehesten v Německu. Přihlášky, podrobné informace směřujte na, cyrus.klimes@seznam.cz, 604 219 269, <http://altvaterturm.de/>, <http://vychodomoravsky-seniorat.evangelnet.cz/stranka/fara-pro-mladez>,

BRATRSTVO

roč. 50/2009
číslo 6

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.
Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.
Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová
Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,
e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273
Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangelnet.cz>
Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.
Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351